
ÍRD FÖL A FALRA

Írd föl a falra, hogy itt jártunk, itt ez a hely
volt a tanyánk, ide jöttünk melegedni, ha már
láttuk más faluját, mások templomait.
Most írd, írd, Habakuk, jó testvérem e föld
hátán, mert ez a ház volt országnyi hazánk.
Éjszaka van, szaporán verdes a szív, szaporán
tárgul a gondolat. Ébren maradunk, figyelünk
sok kicsi neszre; anyánk sóhajtása a szél.
Csak jártányi erőnk van kikerülni a bajt.
Orvosok ujja nyomát őrzi a bőr napokig.
Gyúlik a méz, a cukor, véresejtből a fehér.
Nem tervezzük a reggelt, sem a holnapokat,
nem sírunk, nevetünk hangosan. Elfut időnk,
tűnik a régi világ. Nagy lesz a csend, Habakuk.

JÓL ELBÚJTAM

Jól elbújtam, idáig már senki se lát.
Rég eltűnt a hunyó, vének a volt gyerekek.
Vállamig érnek a bokrok, megfognak a fák
ágai. Húz a talaj, húz sokféle gyökér;
húz lefelé, befelé, fába, virágba, nehéz
csendek alá, ahogyan rendelték odafenn
és ideleln a hatalmas, törvényes erők.
Számít rám a halál. Észbontó, sárga ruhám
tárgul, foszladozik, tépett fodraival
hosszan játszik a szél. Látom, ezernyi tövis
kapkod a rongyok után. Kérem, süssön a nap,
süssön a nap napokig. Kellene némi meleg,
kellene máris a fény. Már a hazám ez a föld.
Nincs hozzá köves út, nincs hozzá horizont.